

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Splitu, po sucu Milanu Franiću, te zapisničarki Vesni Maslov, u upravnom sporu tužiteljice Republike Hrvatske, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, Split, Gundulićeva 29a, protiv tuženika Ministarstva pravosuđa i uprave Republike Hrvatske, Uprave za građansko, trgovačko i upravno pravo, Zagreb, Ulica grada Vukovara 49, uz sudjelovanje zainteresirane osobe LAURUS-BELLEVUE d.o.o. u stečaju, Split, Bana J. Jelačića 2, kojega zastupa stečajni upravitelj Meri Šitić, Split, Šime Ljubića 7, radi stjecanja prava vlasništva, 19. listopada 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim se traži poništenje rješenja tuženika Ministarstva pravosuđa, Uprave za građansko, trgovačko i upravno pravo KLASA: UP/II-942-01/16-01/652, URBROJ: 514-05-02-01-02/17-19-02 od 4. prosinca 2019 i djelomičnog rješenja prvostupanjskog tijela Ureda državne uprave u Splitsko-dalmatinskoj županiji, Službe za imovinsko pravne poslove, KLASA: UP/I-942-04/09-01/08, URBROJ: 2181-05-01/017-16-22 od 12. listopada 2016. te da sud sam riješi stvar na način da utvrdi da je Republika Hrvatska stekla pravo vlasništva na nekretninama označenim kao čest. zgr. 957/2 i 957/8 k.o. Split, odnosno podredno vratiti predmet na ponovni postupak.

Obrazloženje

Navedenim rješenjem tuženika (dalje: osporeno rješenje) odbijena je tužiteljčina žalba protiv navedenoga djelomičnog rješenja prvostupanjskog tijela (dalje: prvostupanjsko rješenje) kojim se odbija zahtjev tužiteljice radi stjecanja prava vlasništva na nekretninama čest. zgr. 957/2 i 958/8 k.o. Split, koje su konfiscirane presudom Okružnog suda u Splitu, broj K-17/45 od 12. studenoga 1945. godine, upisane kao prijašnje vlasništvo Prve Pučke Dalmatinske banke d.d., te prenesene u vlasništvo ondašnje FNRJ.

Tužiteljica, u pravodobnoj tužbi, i u podnesku zaprimljenom 20. svibnja 2020., u bitnome, navodi sljedeće. Osporenim rješenjem da je potvrđeno prvostupanjsko rješenje, uz obrazloženje da su nekretnine u postupku pretvorbe društvenog poduzeća na temelju Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća procijenjene u vrijednost kapitala društvenog poduzeća Laurus s.p.o, pa da se radi o iznimci od vraćanja u vlasništvo prijašnjim vlasnicima sukladno odredbi čl. 53 Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine („Narodne novine“ 92/96, 39/99, 42/99, 92/99, 43/00, 131/00, 27/01, 34/01, 65/01, 118/01, 80/02, 81/02, 98/19; dalje: Zakon o naknadi), zbog čega da a u smislu čl. 77. Zakona o naknadi, vlasništvo ne može steći ni tužiteljica. Takav stav tuženika da je u cijelosti neosnovan i neutemeljen, da je tijekom postupak provedena konfiskacija Prvoj Pučkoj Dalmatinskoj banci d.d., da je temeljem rješenja Općine Split broj: 01-2472071-1964 od 25. svibnja 1965. te rješenja Okružnog privrednog suda broj Us-113/66 od 4. travnja 1966. na

društvenom poduzeću „HUTP Laurus Split“ na namjeravanu pretvorbu poduzeća time da se isto pretvara u „Laurus“ d.d. Split, iz djelomičnog rješenja Hrvatskog zavoda za privatizaciju KLASA: UP/I.943-01/98-02/206 od 29 lipnja 1999. utvrđeno je da su čest. zgr. 957/2 i 8 k.o. Split procijenjene u vrijednost društvenog kapitala poduzeća „Laurus“ d.d.

Iz toga je vidljivo da su navedene čestice procijenjene u vrijednost društvenog kapitala navedenog poduzeća.

Člankom 53. st. 1. Zakona o naknadi propisano je da se prijašnjem vlasniku ne vraća vlasništvo i posjed imovina koja je sukladno Zakonu o pretvorbi društvenih poduzeća unesena u društveno kapital poduzeća, već prijašnjem vlasniku pripada pravo na naknadu u dionicama ili udjelima društva u čiji kapital je u postupku pretvorbe unesena ta imovina.

Dakle, iz podataka spisa je nesporno utvrđeno da su predmetne nekretnine procijenjene u vrijednosti društvenog kapitala i čine kapital toga društva. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi za zaključiti je da se radi o iznimci od vraćanja u vlasništvo prijašnjim vlasnicima, slijedom čega ni Republika Hrvatska ne može steći vlasništvo na temelju čl. 77. Zakona o naknadi.

Prethodno navedenim činjeničnim utvrđenjima i pravnom ocjenom, obrazlaže se i osporeno rješenje, a ovaj sud ih cijeni pravilnima, jer ta utvrđenja imaju uporište u sadržaju gore navedenih isprava odn. rješenja koja su u spisu, dok ta ocjena ima uporišta u pravilnom tumačenju čl. 53. i 77. Zakona o naknadi.

Pritom tijela upravnog postupka radi naknade oduzete imovine nisu ovlaštena utvrđivati je li pretvorba zakonito provedena (tako i u presudi Upravnog suda Republike Hrvatske broj Us-10524/99 od 12. srpnja 2000.).

Laurus d.d. u stečaju nije uključen kao zainteresirana osoba u ovaj spor jer je prije podnošenja tužbe brisan iz Sudskog registra. To je ovaj sud utvrdio uvidom u mrežno izdanje toga registra.

Stoga ovaj sud osporeno rješenje ocjenjuje zakonitim i neopterećenim kojim od razloga ništavosti (iz članka 128. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku „Narodne novine“ broj 47/09) na koje pazi po službenoj dužnosti (članak 31. stavak 2. ZUS-a) pa je na temelju članka 57. stavak 1. ZUS-a presuđeno kao u izreci.

U Splitu 19. listopada 2020.

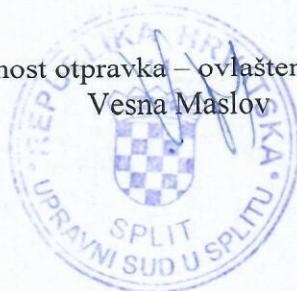
SUDAC

Milan Franić, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi ovome sudu u 5 primjeraka, a o njoj odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude.

Za točnost otpavka – ovlašteni službenik

Vesna Maslov

čest. zgr. 952/2 i čest. zgr. 957/8 k. o. Split (osim dvorane) uknjiženo društveno vlasništvo s pravom korištenja Poduzeća za poslovne objekte u Splitu. Nesporno da je utvrđeno da je djelomičnim rješenjem Hrvatskog fonda za privatizaciju KLASA: UP/I-943-01/98-02/206 od 29. lipnja 1999. u postupku pretvorbe društvenog poduzeća HUTP Laurus s.p.o. u odnosu na predmetne nekretnine Hrvatski fond za privatizaciju izvršio rezervaciju dionica za predmetne nekretnine s obzirom da nisu riješeni imovinsko-pravni odnosi, a iz toga razloga da je vođen parnični postupak kojim je odbijen tužbeni zahtjev „Laurus“ d.d. u stečaju, te da su se iz tog razloga stekli uvjeti iz članka 77. Zakona o naknadi. U ovaj spor da je kao zainteresiranu osobu trebalo uključiti Laurus d.d. u stečaju. Tužbenim zahtjevom traži kako je navedeno u izreci ove presude.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, pozivom na razloge iznijete u obrazloženju osporenog rješenja, predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

Zainteresirana osoba, koju je ovaj sud, u smislu članka 19. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17; dalje: ZUS-a), pozvao da sudjeluje u ovome sporu i odgovori na tužbu, nije odgovorila na tužbu.

Dostavljanjem svih prethodno navedenih podnesaka, strankama je omogućeno izjašnjavanje o zahtjevima i navodima drugih stranke te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovoga spora, shodno članku 6. ZUS-a.

Potom je ova presuda donesena bez rasprave, jer su ispunjene pretpostavke iz članka 36. točka 4. ZUS-a koji propisuje da sud može presudom riješiti spor bez rasprave ako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke u tužbi ili u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Predmet ovoga spora je ocjena zakonitosti osporenog rješenja kojim je odbijena tužiteljčina žalba protiv prvostupanjskog rješenja, donesenog po zahtjevu koji je tužiteljica postavila u smislu članka 77. Zakona o naknadi koji propisuje da Republika Hrvatska stječe pravo vlasništva na imovini koja je predmet naknade na temelju odredaba ovoga Zakona glede kojih zahtjev za naknadu nije podnesen ili je pravomoćno odbijen, ako zakonom nije drukčije propisano.

Za primjenu odredbe članka 77. Zakona o naknadi odlučno je utvrditi radi li se o imovini koja je predmet naknade na temelju odredaba toga Zakona odnosno je li nekretnina prenesena u društveno vlasništvo na temelju propisa iz članka 2. citiranog Zakona te akata i načina propisanih člankom 3. Zakona glede kojih zahtjev za naknadu nije podnesen ili je pravomoćno odbijen, odnosno odbačen te da se ne radi ni o jednoj od iznimaka propisanih odredbama članka 52. do 55. Zakona o naknadi. Dakle, po osnovi iz članka 77. Zakona o naknadi Republika Hrvatska može ostvariti samo ona prava koja može ostvariti svaki drugi prijašnji vlasnik prema Zakonu o naknadi. To znači da ako neka nekretnina ne bi mogla biti vraćena u vlasništvo prijašnjem vlasniku, pravo na naturalni povrat ne bi mogla imati ni Republika Hrvatska.

Stoga se članak 77. Zakona o naknadi odnosi samo na one nekretnine kod kojih je moguć naturalni povrat prema odredbama Zakona o naknadi.

Tvrđnje tužiteljice, kako je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-4474/13-4 od 28. kolovoza 2014., a kojom je preinačena presuda Trgovačkog suda u Splitu broj: P-2439/02 od 25. veljače 2013. u kojoj je u cijelosti odbijen zahtjev „Laurusa“ d.d. u stečaju, kojim traži pravo na utvrđenje vlasništva nad predmetnim nekretninama, u ovom upravnom sporu se ne može promatrati izvan materijalnopravne osnove tužbe o kojoj je vođen ovaj spor, a to je čl. 77. Zakona o naknadi, tako da su navedene tvrdnje pravno nevažne za rješavanje u ovoj stvari.

Naime, uvidom u spis predmeta sud je utvrdio da iz rješenja Agencije za strukturiranje i razvoj broj 01-02/92-06/438 od 29. prosinca 1992. proizlazi da je dana suglasnost